

Portfolio

Vítězslav Plavec

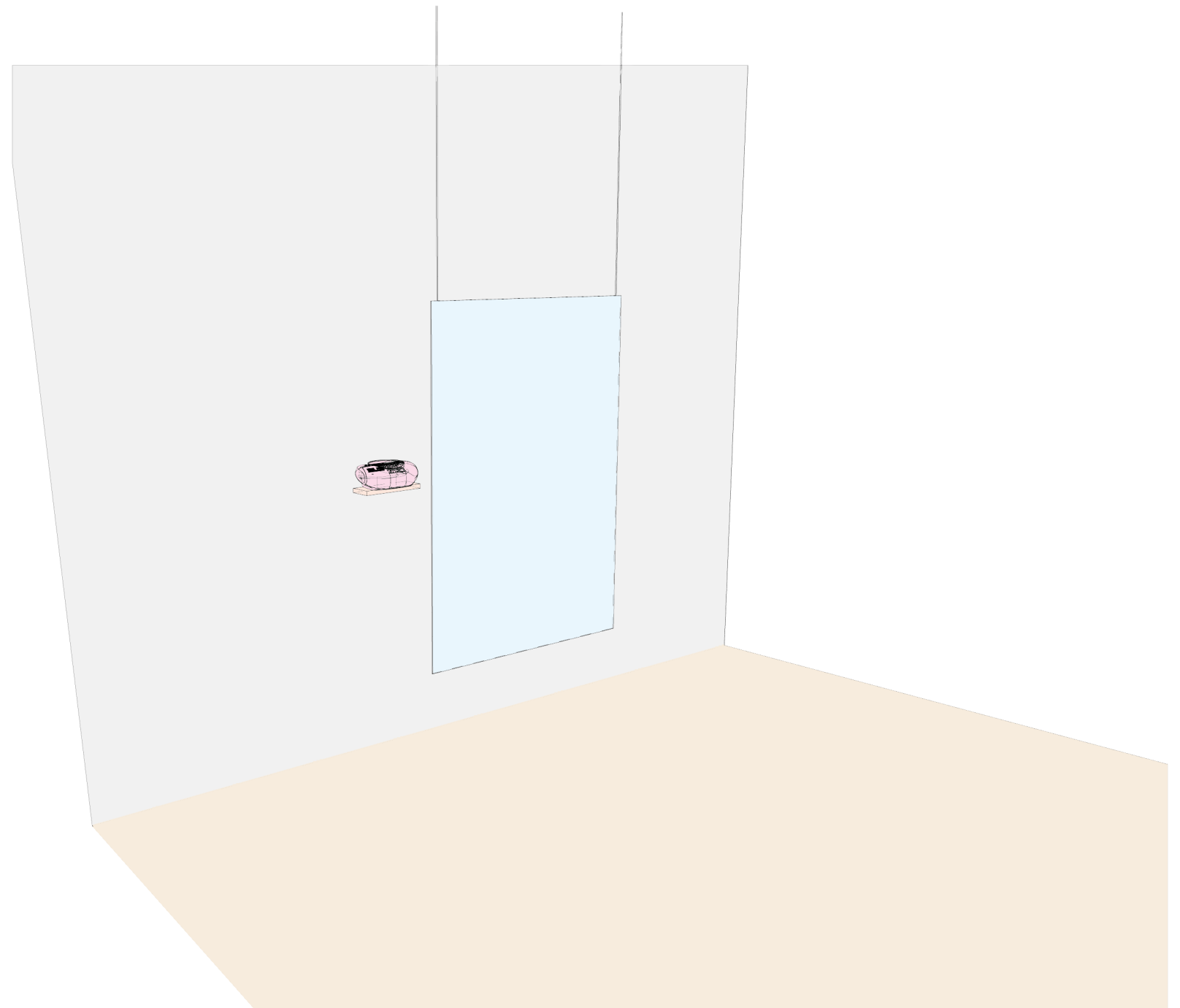
Zmizelá věc

vlastní téma
společná výstava Iluzivní prostor
Galerie Jaroslava Fragnera
12/2020

Umístil jsem lineární zářivku a rádio za velkou lentikulární čočku pověšenou v prostoru. Optické vlastnosti materiálu nepřipouští čelní pohled na rádio, při kterém vidíme pouze zářivku. O přítomnosti rádia se dozvíme až při bočním pohledu. Rádio vydává slabé šumění, které má ve skutečnosti původ v elektromagnetickém poli produkovaném zářivkou. Slyšíme zářivku, ale nevidíme rádio. Pohrávám si s myšlenou zaměnění smyslů a připomínám si faktickou “virtualitu” našich vjemů o světě.

Inspirací mi byl fakt, že lidé poprvé zaregistrovali mikrovlné vesmírné pozadí jako rušivý zvuk při testování rádiových přijimačů určených pro pozemskou komunikaci a považovali ho za chybu. I dnes toto mikrovlné pozadí z okolního vesmíru tvoří zhruba 15% procent šumění, které naladíme mezi používanými frekvencemi.

Dnes jsme schopni vytvářet detailní grafické mapy tohoto pozadí, neboli reliktního záření. Jedná se o nejstarší informaci o vesmíru, kterou jsme schopni přechít a mnoho aktuálního poznání o vesmíru vychází právě z ní.

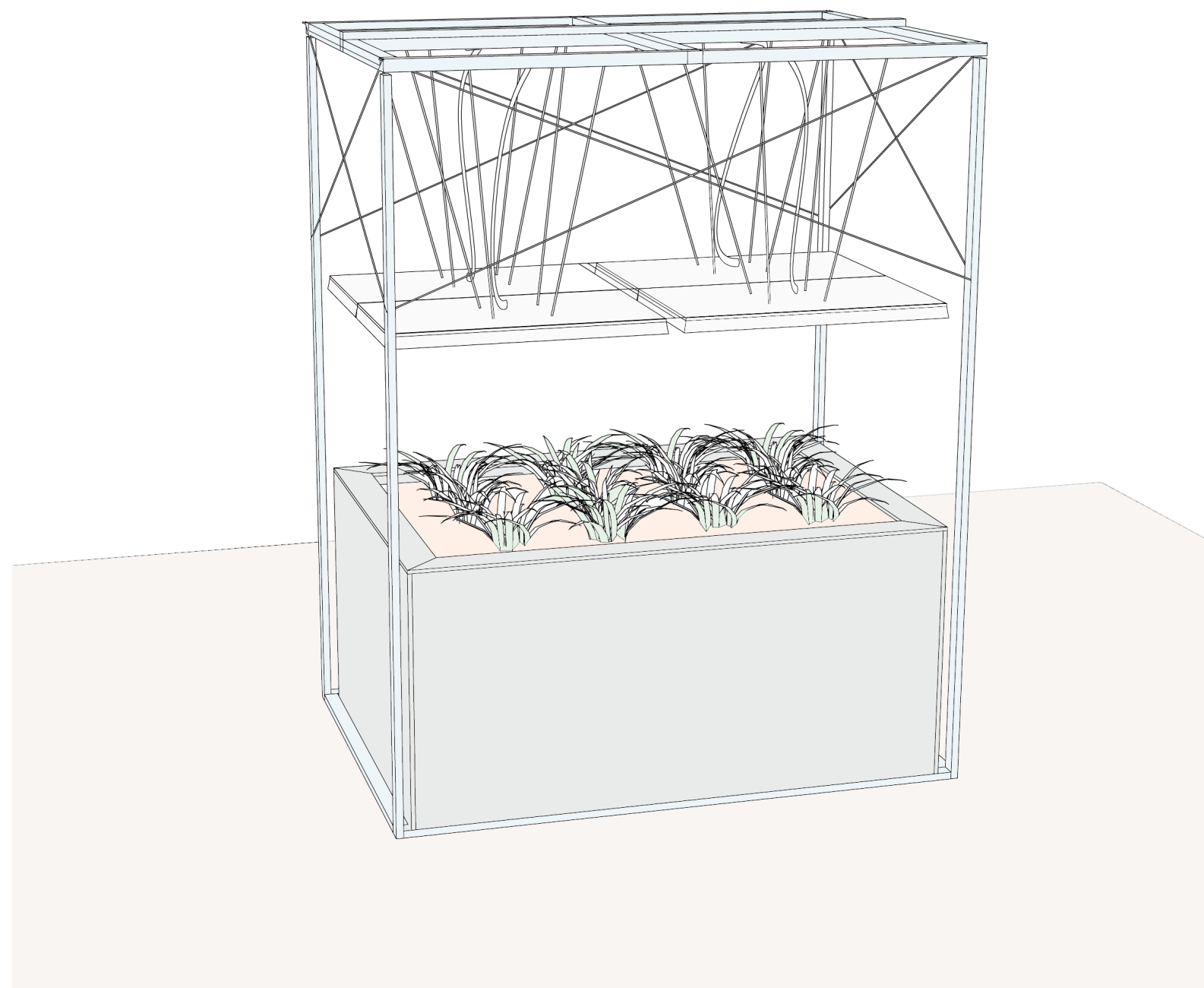
zmizelá věc

Na světle

školní projekt na vlastní téma
ateliér Richarda Loskota
a Jaroslava Prokeše
2/2020

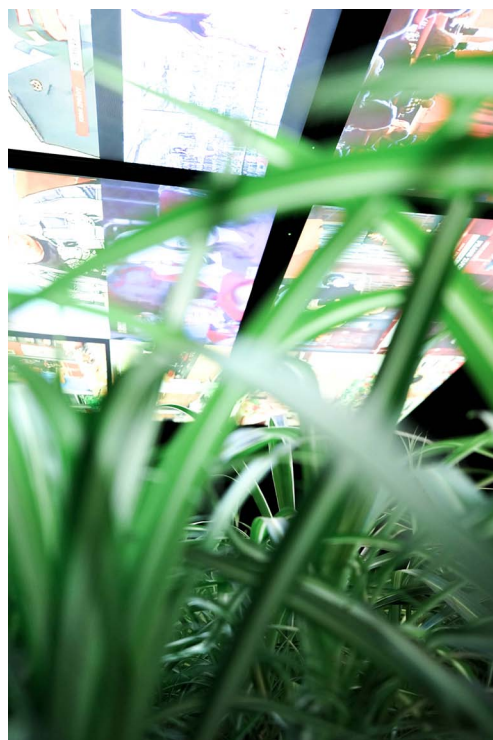
Instalace se na dobu 5 měsíců stala domovem pro rostliny. Ty zde žily pouze ze světla televizních obrazovek, které přehrávaly běžný program v 16 polích i se zvukem. Staly se pro mě naivním experimentem a analogií k člověku žijícímu ve světě, který si pro sebe vytváří. Člověk ovšem, na rozdíl od rostlin, nedokáže tak snadno využívat jen část záření, která je pro něj přínosná. Většinou už si nemůžeme vybrat, zda se světlu obrazovek vystavíme a naše dny i noci jsou tak přeplněné obrazy. Nejenže světlo obrazovek výrazně mate náš cirkadiální rytmus, naše biologické hodiny, ale hlavně množství obrazů přepravovaných světlem, které nestíháme vědomě zpracovávat, se do našich hlav dere zadními vrátky a může nás zmást zase duševně.

na světle

na světle

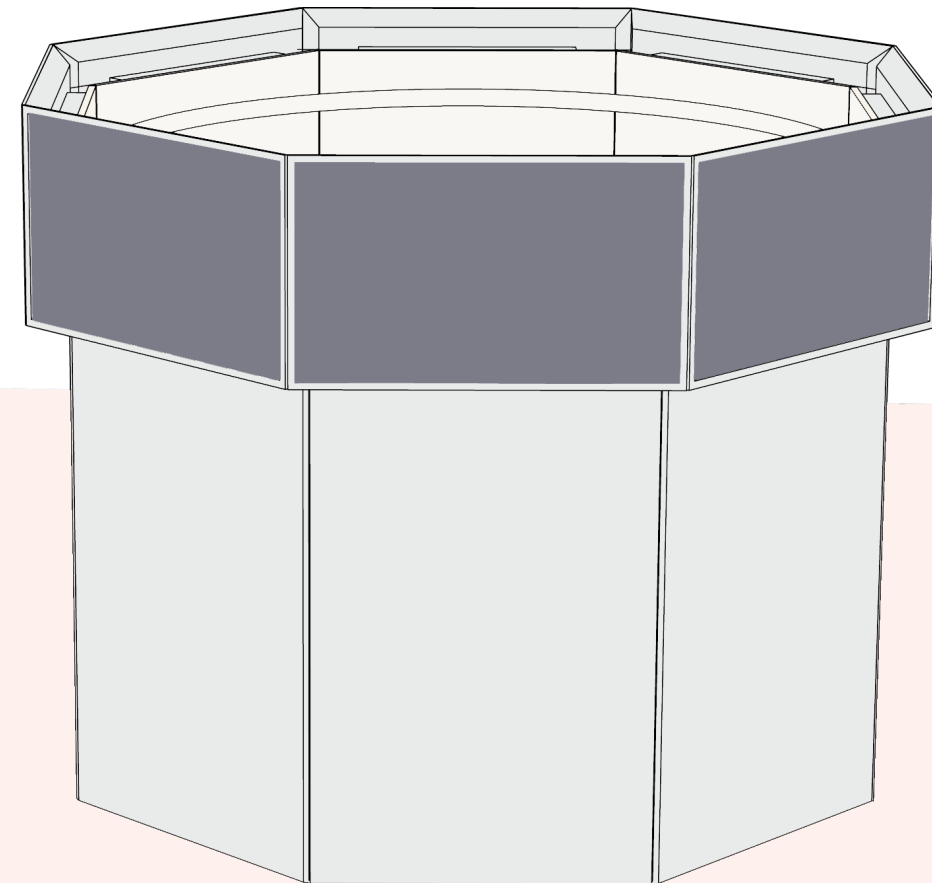

Pomník 17. listopadu

školní projekt na zadané téma
ateliér Richarda Loskota
a Jaroslava Prokeše
11/2019

Sesbíral jsem videozáznamy dění na ulicích z každého 17. listopadu. Často jsem čerpal z archivů České Televize či ze soukromých youtube kanálů. Záznamy stavím za sebe v chronologickém pořadí bez mého osobního stanoviska a nechávám diváka objevovat překvapivé spojitosti. Každé video bylo doprovázeno i odpovídající zvukovou stopou. Celou vstupní halu naplnila živá a hlučná směsice zvuků a vzbudila dojem, jako by jsme snad stáli uprostřed náměstí rozvířeného protestem.

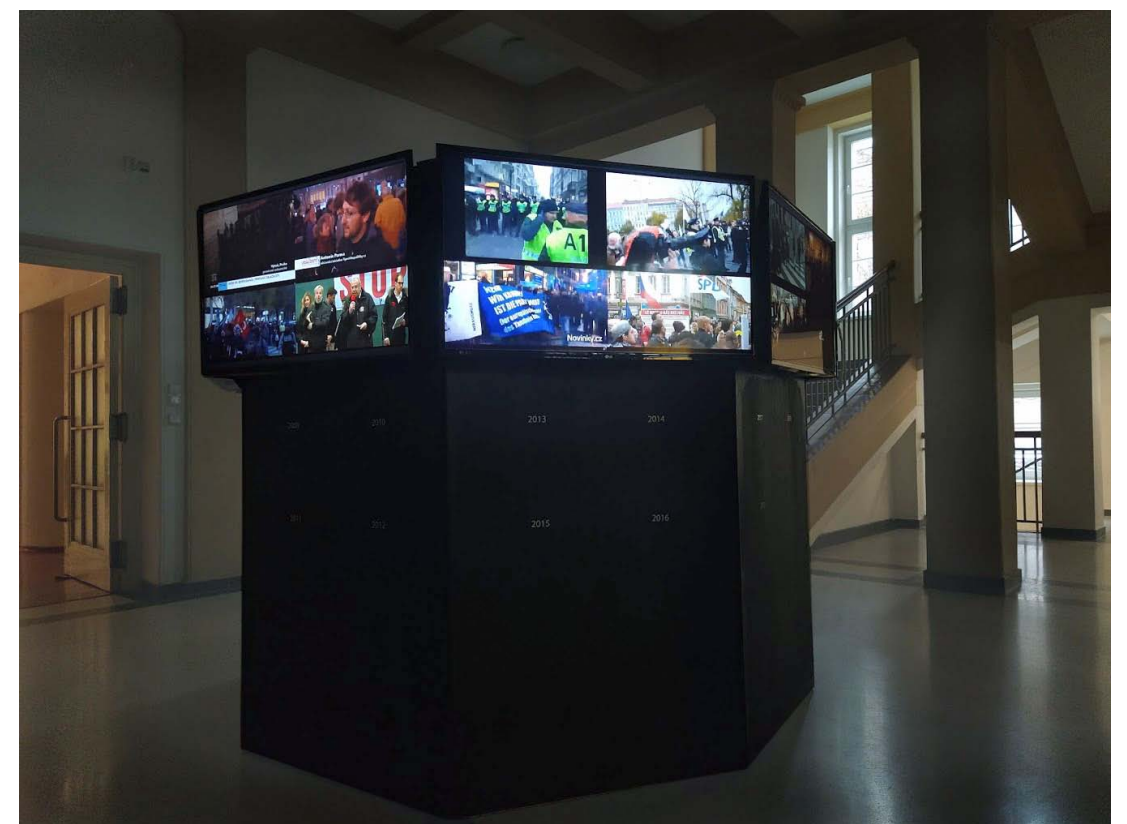
Obrazovky jsou umístěny na deskách složených do tvaru oktagonu. Instalace byla umístěna ve vstupní hale v přízemí budovy 'A' Technické Univerzity v Liberci.

17. listopad

17. listopad

Euklidova zahrada

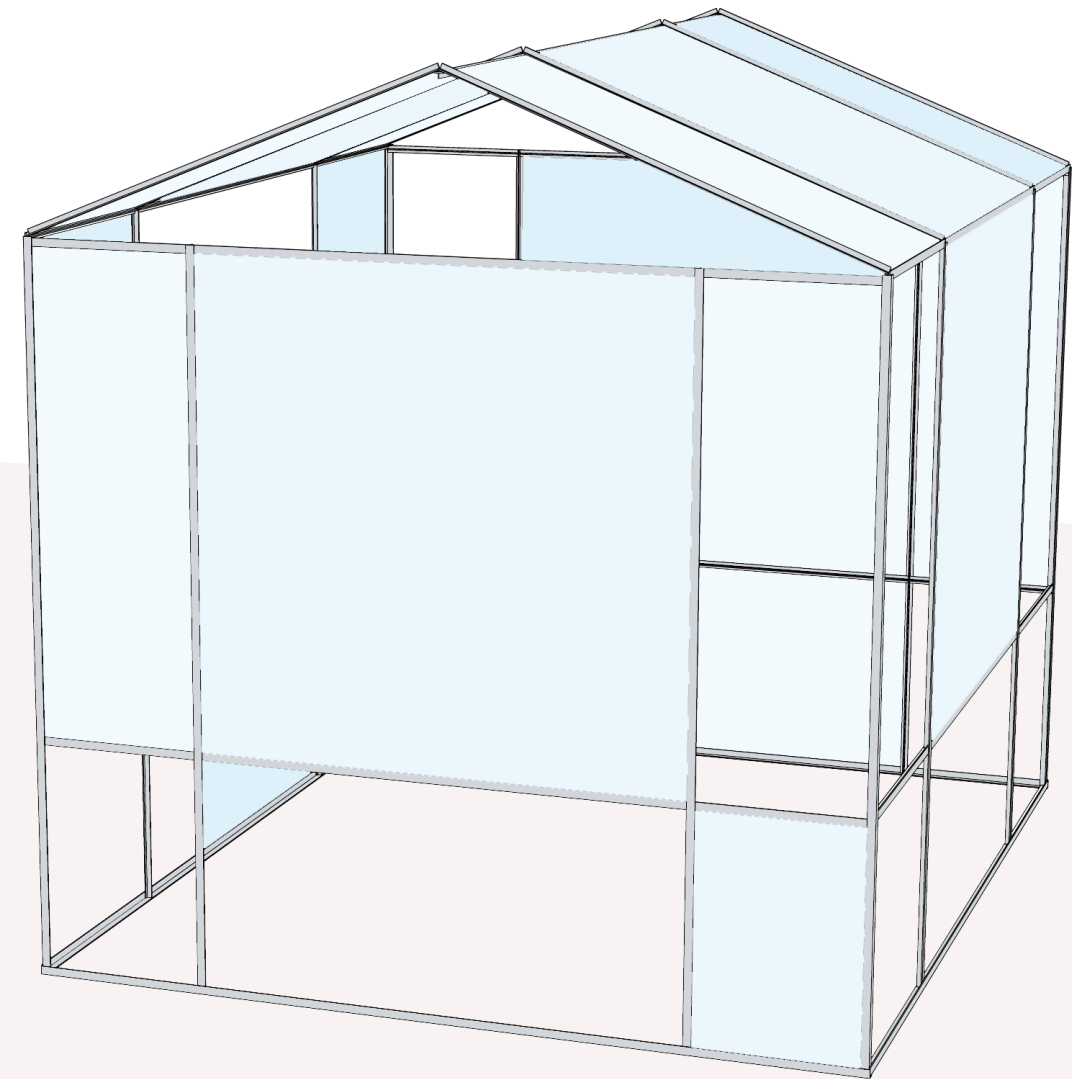
rozpracovaná bakalářská práce
ateliér Richarda Loskota
a Jaroslava Prokeše
zahrada Oblastní Galerie Liberec
6/2021

V instalaci divák nalezne skleník, v jehož středu se nachází žárovka. Stěny skleníku jsou vyplněny transparentními deskami pokrytými paralelními mikročočkami, takzvanými lentikulárními čočkami. Správným vrstvením a orientací čoček vzniká na jejich povrchu díky refrakci světla sekvence hologramů ukazujících proces vzniku 3D tělesa z bodu přes linii a plochu. Představení je doplněno o pohyb žárovky.

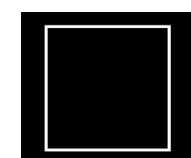
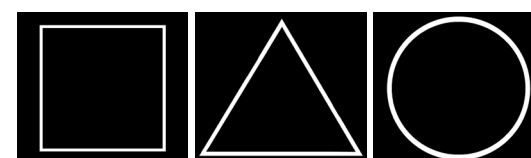
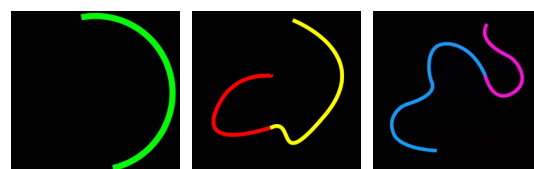
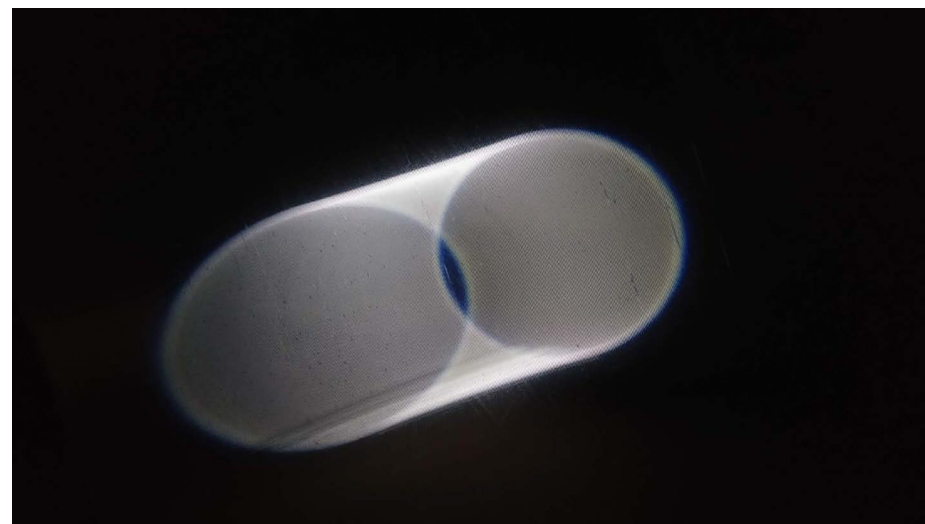
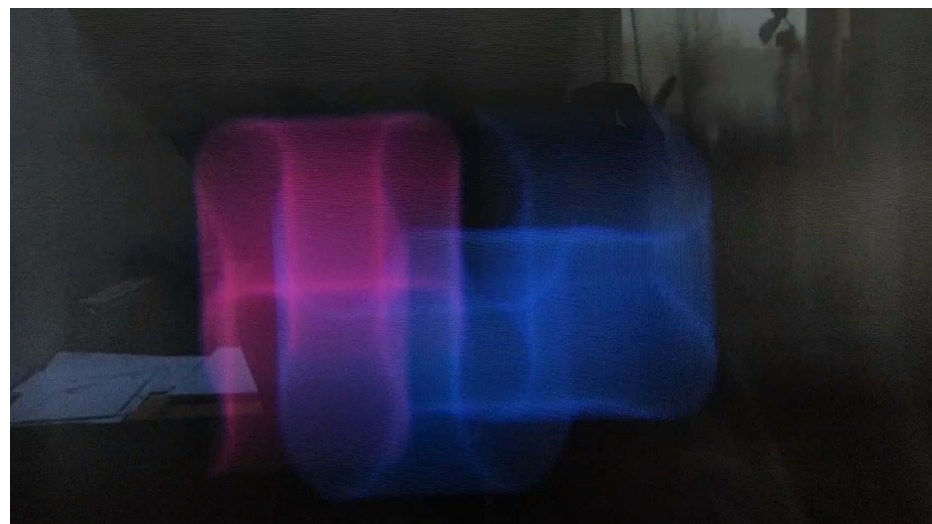
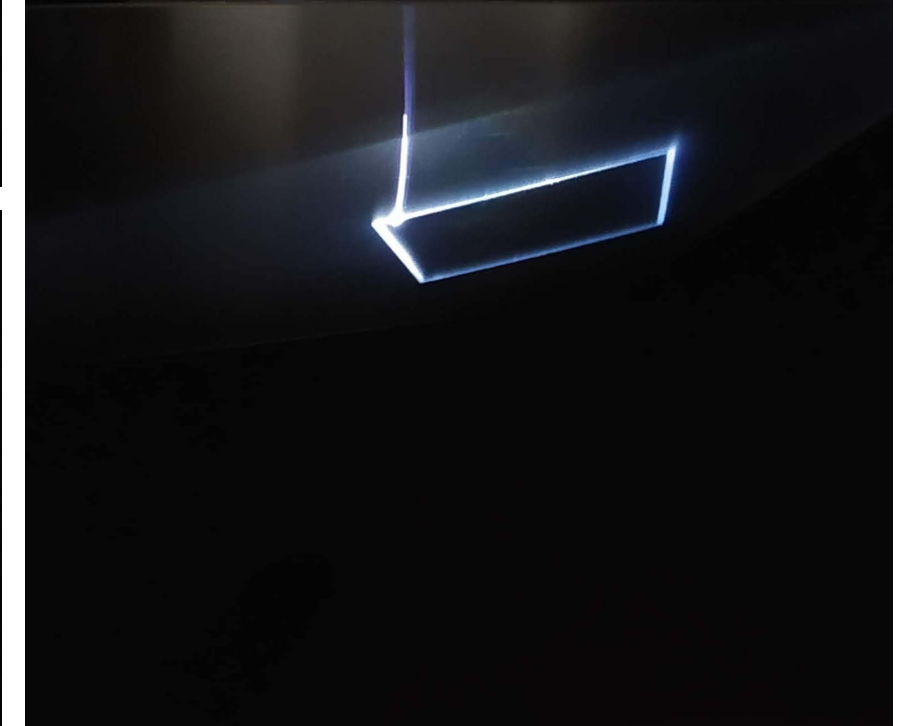
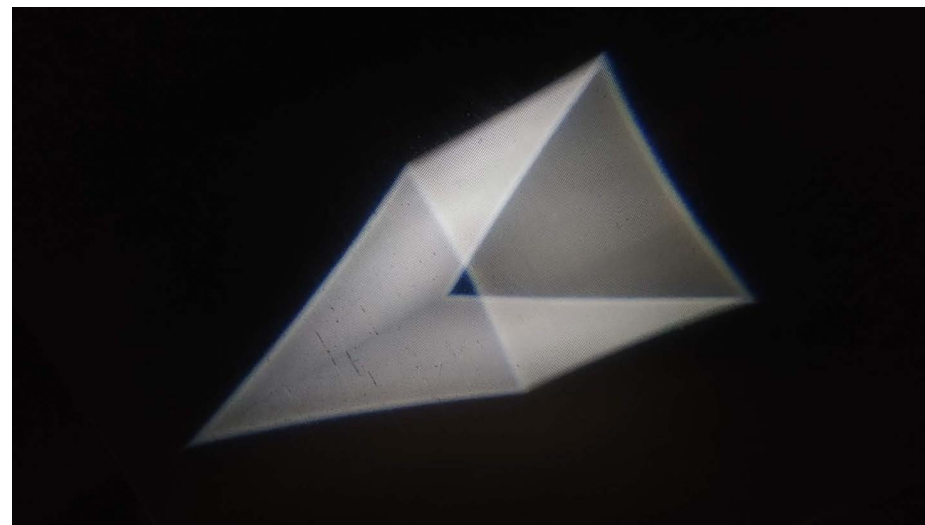
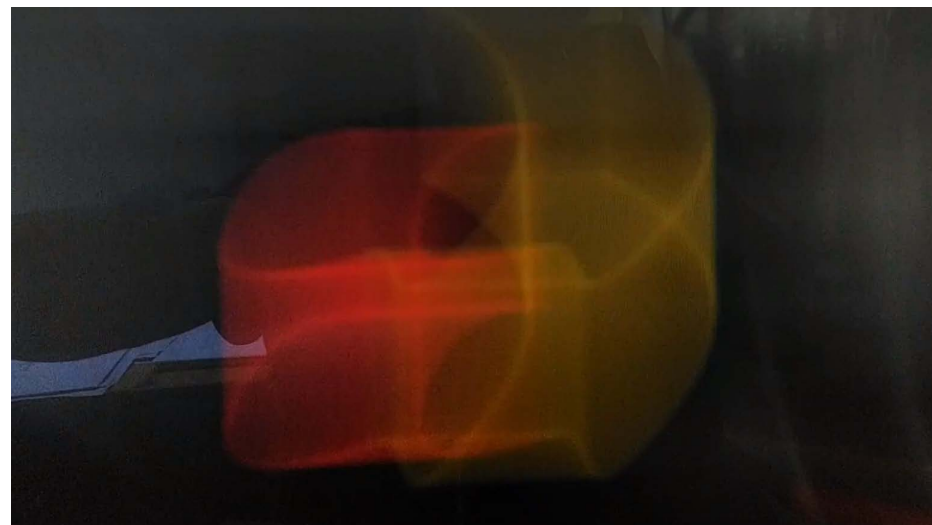
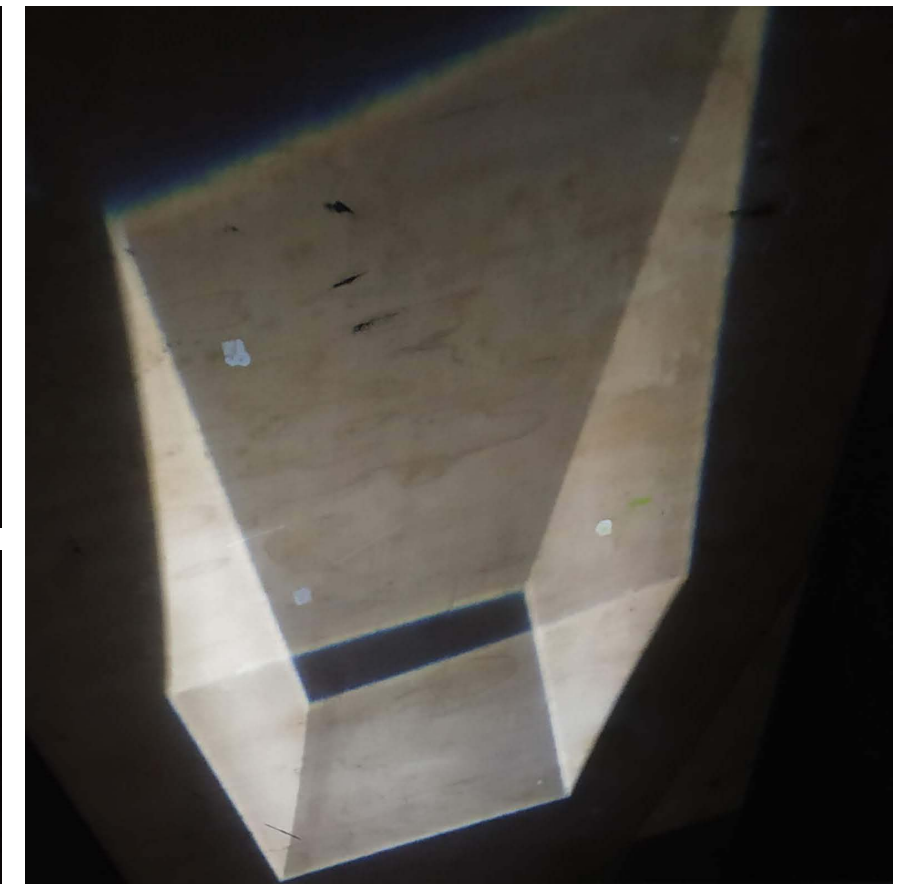
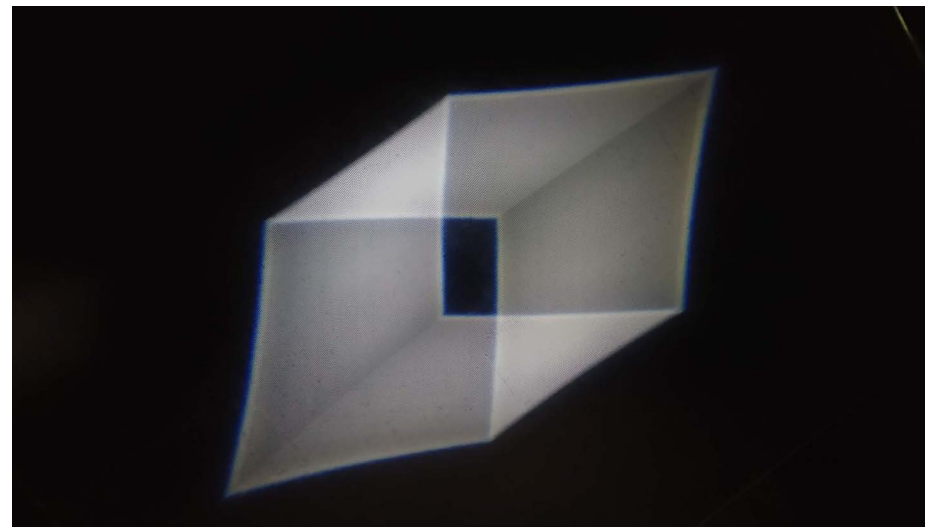
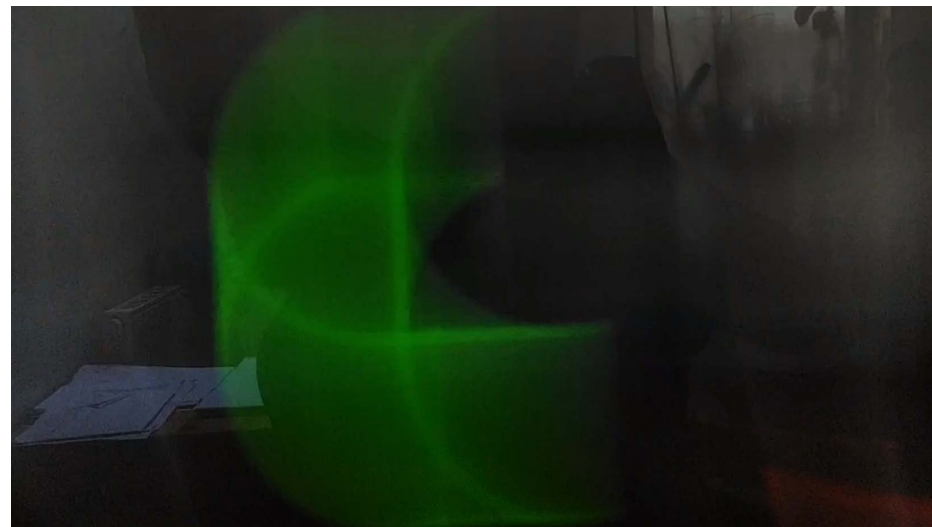
Zrozené tvary se jeví jako autonomní organismy, protože se zde rodí jakoby z ničeho. Vidím je jako jakési matematické rostliny, divák se nachází v Euklidově zahradě.

Euklidova zahrada by měla zvát k zamyšlení nad prostorem a jeho různými rozměry. V tomto prostředí můžeme přemýšlet o světle jako o materiálu, můžeme se jím nechat zmást a hlavně si můžeme prožít vzniklé iluze opět sáhnout na fakt, že svět se nám v myslích manifestuje různě, ale to co vidíme, ne vždy musí být fyzickou skutečností.

ad. Euklidés byl nejvýznamnější geometr a matematik antického světa. V jeho nejdůležitějším díle 'Základy' shrnul práci všech jeho předchůdců, přinesl mnoho nového do světa matematiky a geometrie a například i definoval zlatý řez. Kniha byla využívána pro studijní účely více než 2000 let.

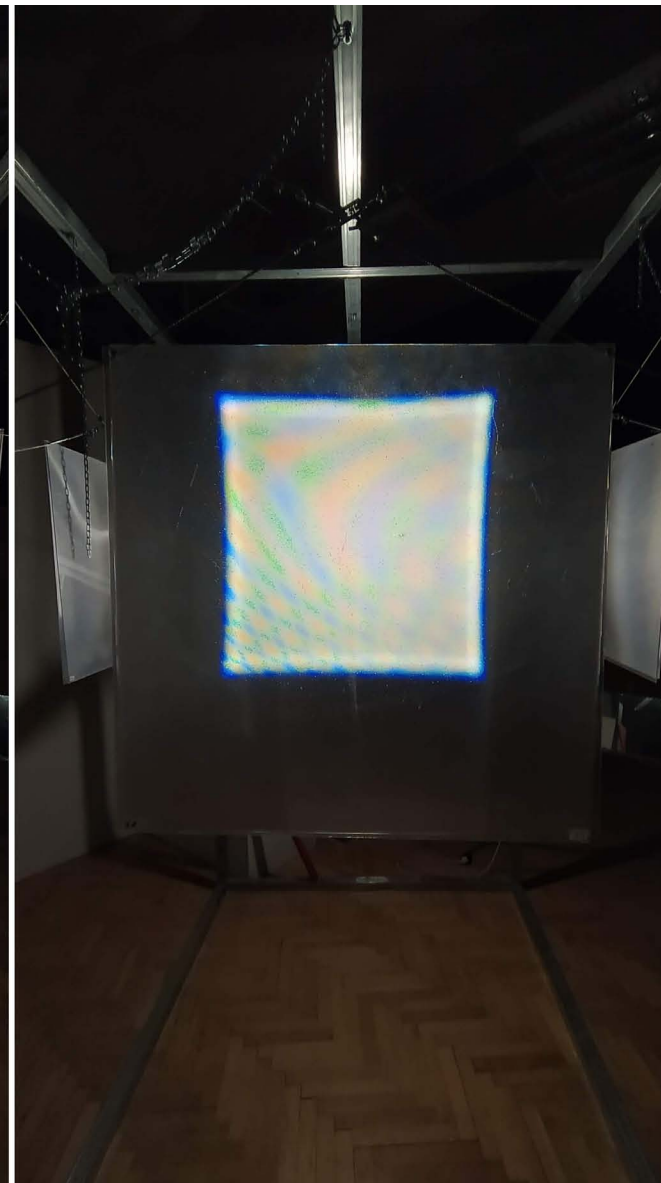
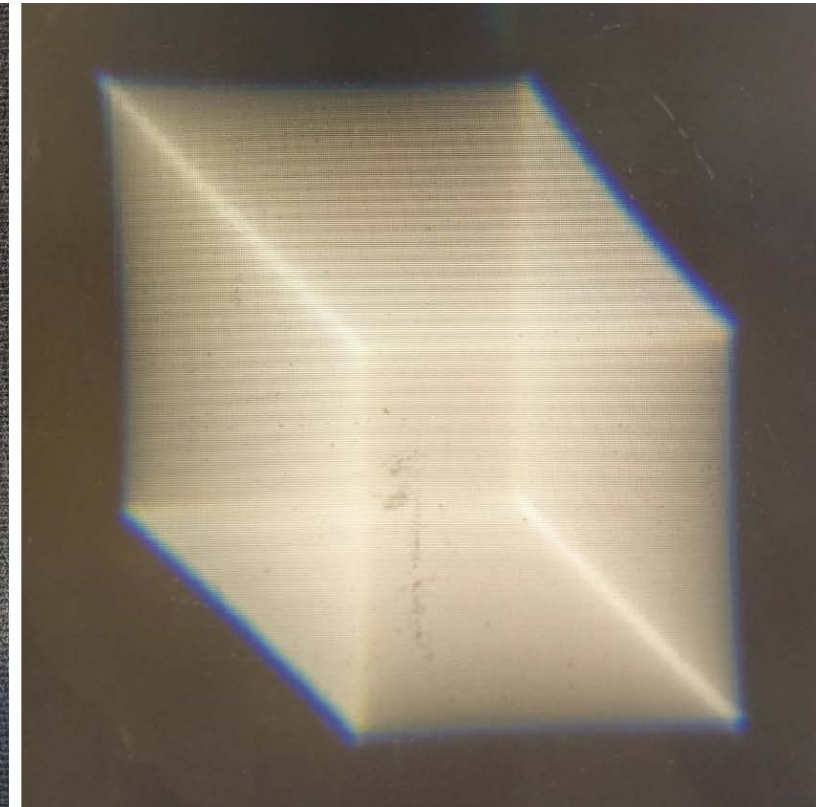

experimenty s lentikulární čočkou

euklidova zahrada

ukázka principu konstruování
světelného tělesa pomocí
lentikulárních čoček

finální zákres před realizací

finální zákres před realizací

Co mám dělat

vlastní téma
ateliér Richarda Loskota
10/2018

Ve druhém ročníku jsem vytvořil aplikaci pro rozšířenou realitu. Pořídil jsem fotogrametrické 3D scany objektů v mém pokoji a ty jsem pomocí aplikace virtuálně přenesl do prostoru ateliéru. Při namíření kamery telefonu na velkou kresbu stínů mohl divák nahlédnout na pracovní místo v mém pokoji. Z prostředí bylo zřejmé, že osoba zde pracující je v pasti prokrastinace, pochybností a neví, co má dělat.

Na objektech jsem nechal neduhy technologie 3D scanu a nijak jsem je neopravoval. Díky tomu mají různé díry a jsou jakoby rozteklé. To navozovalo snovou surrealistickou atmosféru.

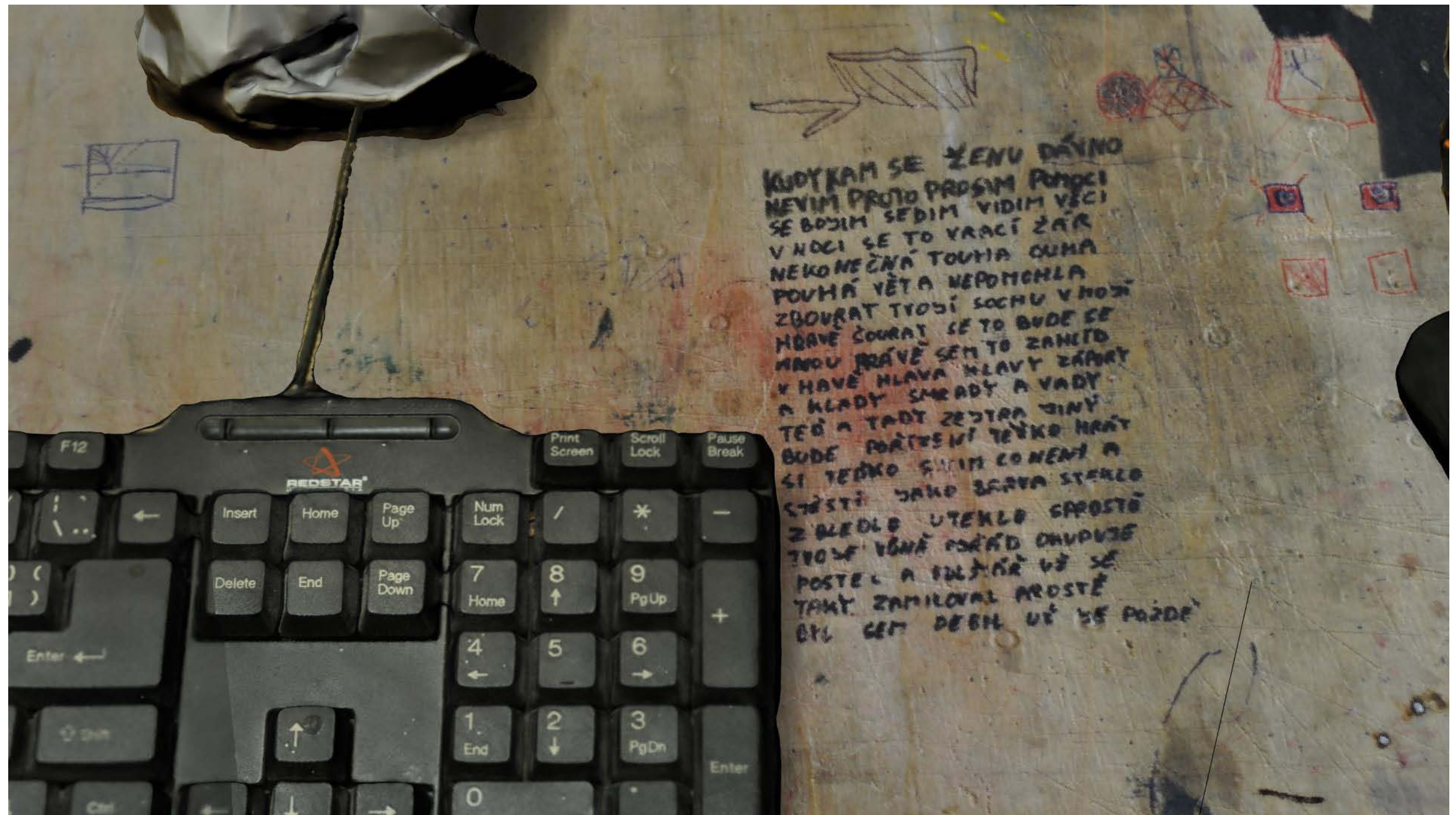

co mám dělat

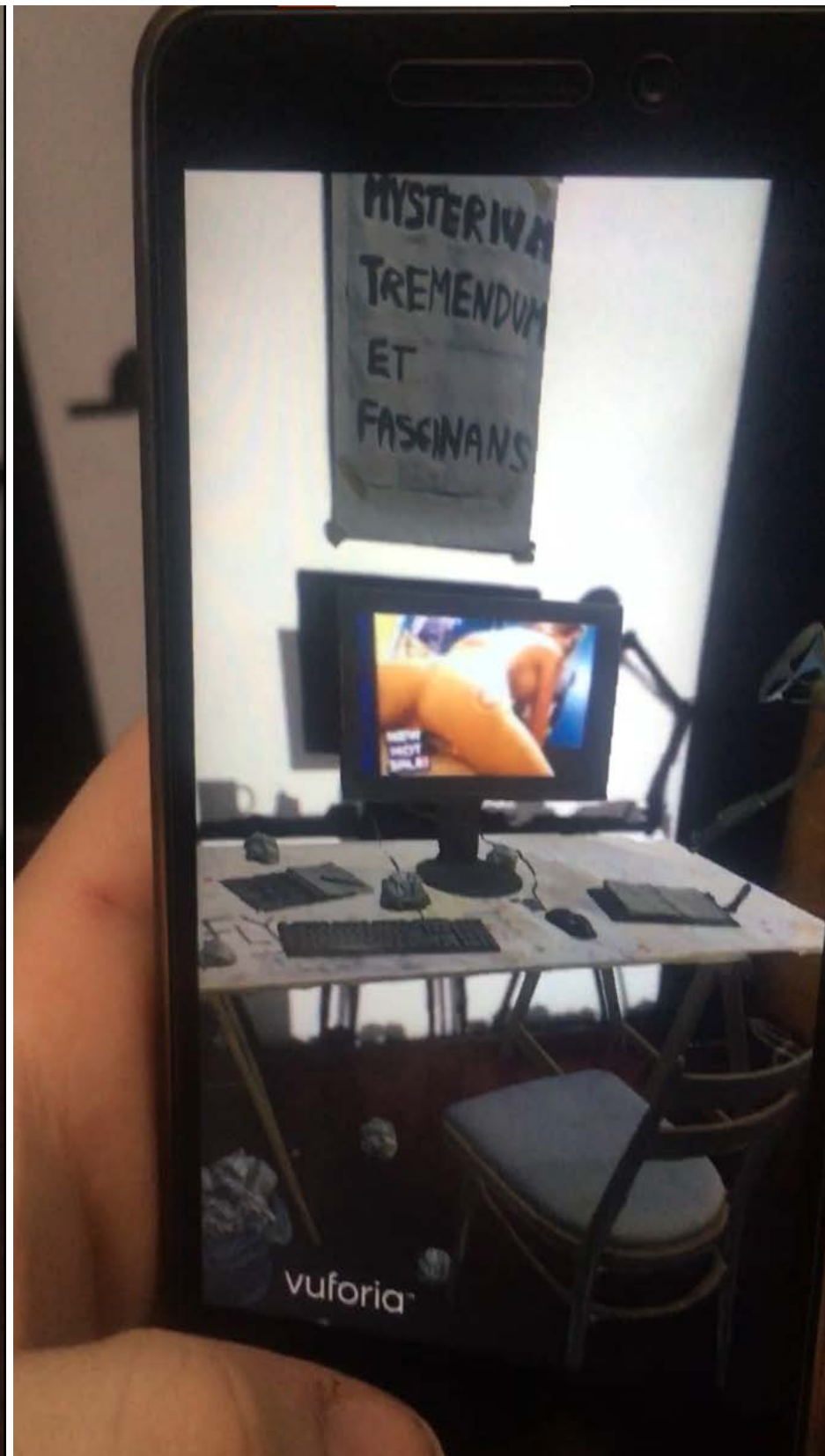
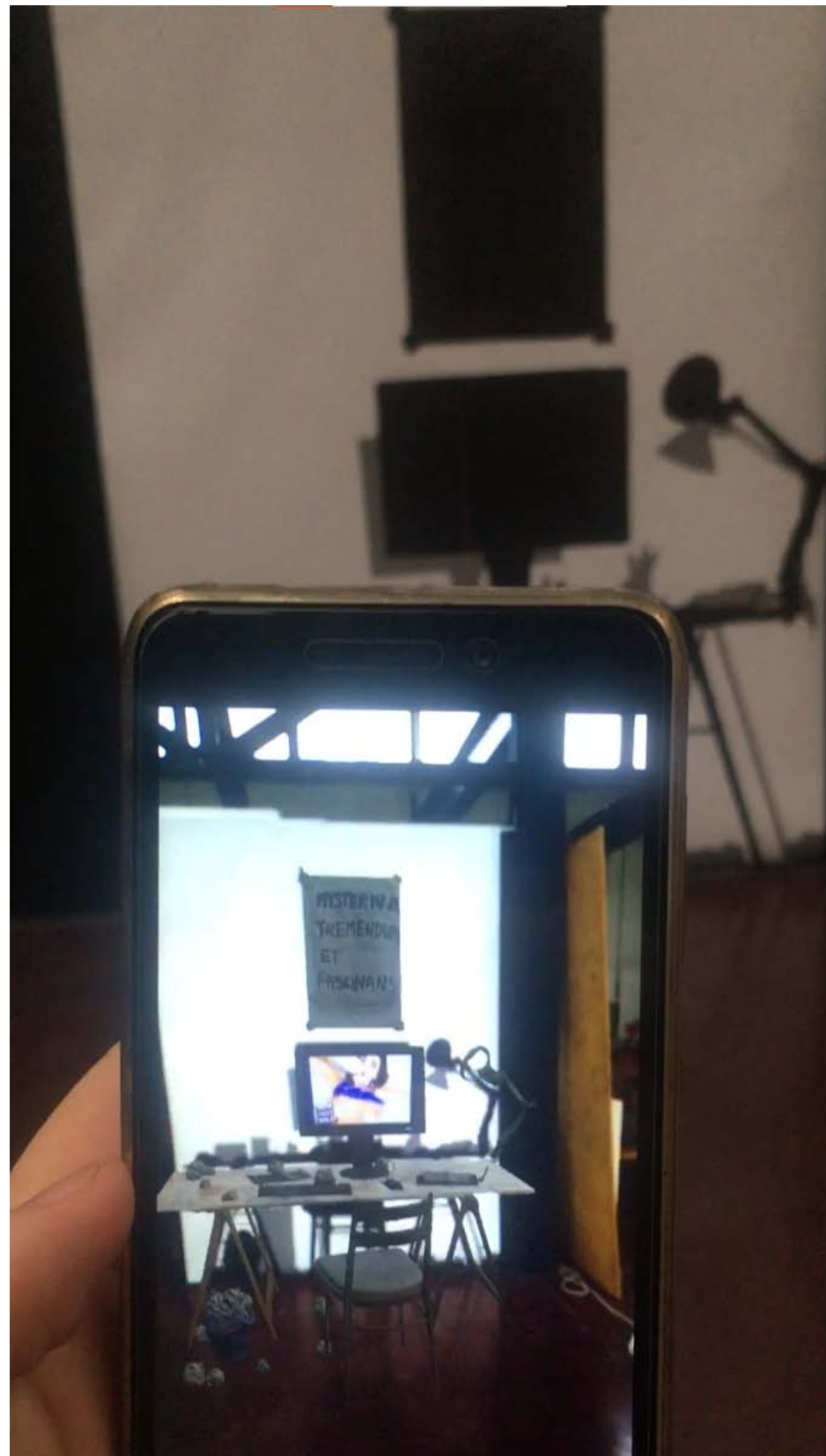
co mám dělat

KUDYKAM SE ŽENU DÁVNO
NEVIM PROTO PROSIM POMOCI
SE BOJIM SEDIM VIDIM VĚCI
V NOCI SE TO VRACÍ ŽAR
NEKONEČNÁ TOUHA OUMA
POUHA VĚTA NEPOMOHLA
ZBOURAT TVOJÍ SOCHU V NOZI
HRAVE ČOUAT SE TO BUDE SE
HRAU PRAVE SEM TO ZANITO
V HAVĚ HLAVA HLAVY ZAPAT
A HLAVY SMRADY A VADY
TEBĚ A TADY ZESTRA JINÝ
BUDE PŘÍTELEŇ TĚBĚ HRAT
SI TĚBĚ SÍM CO NENÍ A
STĚSTÍ JAKO ŽENA STĚLO
Z MĚDĚ UTEKLO SROSTĚ
TVOJE VONĚ PŘÍKAD DAVUJE
POSTEL A FILTRÁŘ VŠE SE
TAMTĚ ZAMILOVAI AROSTĚ
BYL SEM DEBIL UŽ SE POZDE

co mám dělat

KOMPOZICE

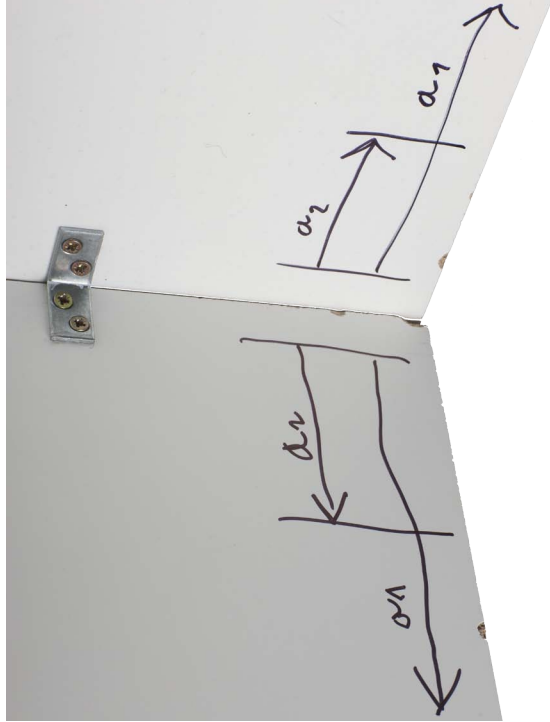
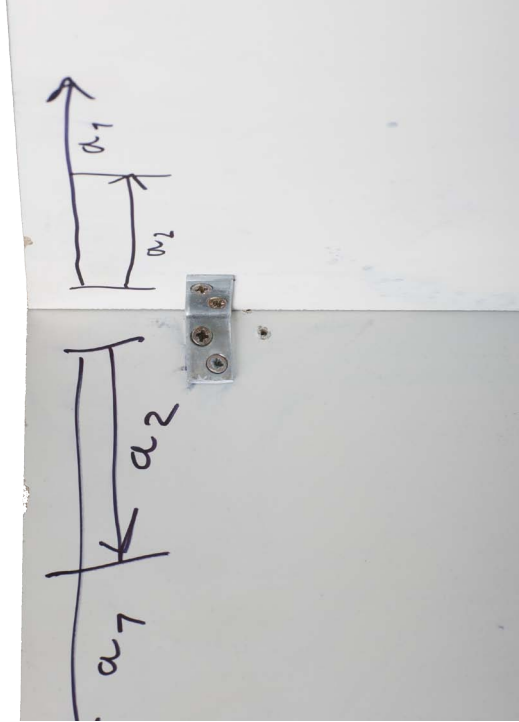
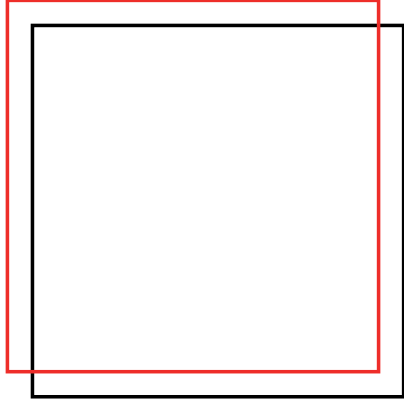
KRYCHLE

Má kompozice je založená o formální hře a je vizualizací matematického příkladu. Dvě krychle definované v Kartézské souřadnicové soustavě. Odečtena jedna od druhé. Tato formální hra dala vzniknout konceptu, který pracovním nazívám "dematerializace". S ohledem na poznatky z fyziky si myslím, že objekt je pro lidské vědomí stejně reálný jak ve svém hmotném stavu, tak ve stavu kdy je vyjádřen pouze matematickým, nebo jakýmkoliv jiným jazykem. K této představě mám důvody. Pokud totiž jdeme hlouběji do mikrovesmíru, nenacházíme nic, co by se podobalo hmotě, jak jí známe. Dělíme částice tak, jak nám to dovoluje technologie a nikdo nemůže vědět, zda má tato řada konec a my se jendou dostaneme k nějaké opravdové elementární částici. Vnější nekonečno (nekonečno prostoru) se už nejeví tak frustrující jako vnitřní nekonečno.

Hmota se stává pohou informací.

Výsledkem je hmota vyjádřená matematicky na stěnách zbytku, který zůstal v původním "reálném" stavu.

$$\begin{aligned} V &= a^2 \\ V &= 88.2 \times 88.2 \times 88.2 \quad \begin{array}{r} 88.2 \\ \times 88.2 \\ \hline 1764 \\ 7056 \\ 7056 \\ \hline 7779.24 \end{array} \quad \begin{array}{r} xyz=0 \\ V \quad - \quad V \end{array} \quad \begin{array}{r} xyz=1.2 \\ V \end{array} = 27625.968 \end{aligned}$$

PROLUKA

Proluku jsem pojal konvenčně. vybral jsem si nevyužitý. mrtvý prostor v zastavěné části města. Prostor, kterému jeho rušné městské okolí dává velký potenciál stát se místem, kterélepší funkčnost prostředí a kvalitu života, nebo prostorem pro instalaci, která bude mít dopad na množství lidí.

Moje řešení využívá koncept dematerializace, který vznikl z formální hry s kompozicí. Reálná instalace svojí MINIMÁLNÍ hmotou jakoby skoro vůbec nezasahovala do prostoru a pouze ho definovala za pomoci 3 os Kartézského souřadnicového systému v podobě, kterou známe z rozhraní programů pro tvorbu ve 3 rozměrech.

Má být dočasným řešením a upozorněním na existenci a potenciál proluky.

